

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **T., s.r.o.**, so sídlom H., zast.: *JUDr. B.*, advokátom so sídlom H., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 13, 975 04 Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 8. októbra 2008 č. k. 23S 93/2008-32, takto

rozhodol :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 8. októbra 2008 č. k. 23S 93/2008-32 **mení** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/221/5244-26576/2008/990311-r zo dňa 14.03.2008 spolu s rozhodnutím Daňového úradu v Lučenci č. 664/230/70297/07/Dud3 zo 14.11.2007 **ruší** a vec **vracia** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 1.547,20 €.

Odôvodnenie :

Rozhodnutím č. I/221/5244-26576/2008/990311-r zo dňa 14. marca 2008 žalovaný ako odvolací daňový orgán podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „*zák. č. 511/1992 Zb.*“) potvrdil rozhodnutie

Daňového úradu Lučenec zo 14.11.2007 č. 664/230/70297/07/Dud3 o uložení pokuty v zmysle ust. § 38 ods. 2 písm. a) zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len zák. č. 431/2002 Z.z.) žalobcovi vo výške 500.000,- Sk za porušenie ust. § 8 ods. 1 cit. zákona v účtovnom období 2005.

Podľa § 38 ods. 2 písm. a) zák. č. 431/2002 Z.z. v účinnom znení pre rok 2005 platí, že daňový úrad môže uložiť pokutu za porušenie povinností ustanovených v § 4 ods. 1, § 6, § 7 ods. 1, § 8 ods. 1, § 17 ods. 3, 4, § 17a, § 19, § 20, § 21, § 22 ods. 1, 2, 3, 6, 7, 8, § 24 do 3% celkovej sumy majetku zisteného zo súvahy zostavenej za účtovné obdobie, ktoré je kontrolované, v ocenení neupravenom o položky podľa § 26 ods. 3 účtovnej jednotke účtujúcej v sústave podvojného účtovníctva.

Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z. v hore uvedenom znení je účtovná jednotka povinná viesť účtovníctvo správne, úplne, preukázateľne, zrozumiteľne a spôsobom zaručujúcim trvalosť účtovných záznamov.

Uvedeného porušenia predpisov o účtovníctve sa podľa správcu dane mal žalobca dopustiť tým, že v kontrolovanom období roku 2005 (v rozsahu 165 dní) vystavoval mnohonásobné (počet kópií sa pohyboval od 14 do 25) kópie dokladov o nákupe pohonných hmôt, pričom tieto kópie vyhotovené elektronickou registračnou pokladnicou boli úplne identické s originálom dokladu o nákupe. Súčasne boli správcom dane zistené viaceré rozdiely v tržbách pri denných uzávierkach, ktoré vznikli z titulu nezahrnutia vyhotovených dokladov o nákupe pohonných hmôt do príslušnej uzávierky.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol príkladmo 3 uzávierky, kde rozdiel medzi súčtom tržieb z dokladov nachádzajúcich sa na kontrolnej páske a tržbou vykázanou v tejto dennej uzávierke sa pohyboval v rozmedzí od 575 706,50 Sk do 897 347,80 Sk.

Následne správca dane kontrolami u iných daňových subjektov zistil, že žalobcom vystavené identické doklady o nákupe PHM z elektronickej registračnej pokladnice žalobcu sa nachádzali ako originálne doklady v ich účtovníctve. D., konateľ žalobcu sa nevedel vyjadriť k tomu, prečo kontrolné pásky obsahujú viacnásobné identické doklady o nákupe.

Podľa žalovaného s odkazom na ust. § 4 ods. 5 a 6, § 8 ods. 4 a 5, § 10 ods. 2 a § 32 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z., žalobca vystavoval kópie účtovných dokladov, ktoré informovali o vzniku účtovného prípadu, na základe ktorého si iné daňové subjekty v súlade s obsahom na doklade uplatnili náklad ako predmet účtovníctva a odpočítanie dane, aj keď neboli odberateľmi, resp. kupujúcimi PHM. Umožnené to bolo na základe nesprávnej informácie na doklade, ktorý nebol v zmysle § 8 ods. 4 zák. č. 431/2002 Z.z. preukázateľný a ďalej nie je možné z neho zistiť, koľkokrát v skutočnosti vznikol účtovný prípad, pretože na dokladoch je rovnaký obsah, ktorý preukazuje rovnakú skutočnosť. V skutočnosti vznikol náklad len jednému odberateľovi a iba tento náklad je podľa žalovaného predmetom účtovníctva.

Pri určovaní výšky pokuty žalovaný uviedol, že správca dane postupoval v súlade s ust. § 38 ods. 5 zák. č. 431/2002 Z.z., keď ju stanovil ako 0,996 % z celkovej sumy majetku podľa § 38 ods. 2 písm. a) zák. č. 431/2002 Z.z.

Ďalej sa žalovaný v odôvodnení vyjadril k námietkam žalobcu,

- že správca dane sa ust. § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Z.z. o správe daní a poplatkov neriadil, taktiež
- že v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozhodnutia niet zmienky o obsahu vyjadrenia žalobcu k protokolu o kontrole zo dňa 04.10.2007, a ďalej
- že správca dane nerešpektoval základné zásady pre uloženie administratívnej sankcie.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca na Krajský súd v Banskej Bystrici žalobu zo dňa 19.05.2008.

Krajský súd ako súd prvého stupňa po preskúmaní rozhodnutia ako aj postupu žalovaného mu predchádzajúcemu a žaloba zamietol podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. Z odôvodnenie vyplýva, že prisvedčil argumentácii žalovaného správneho orgánu.

Krajský súd v odôvodnení odcitoval zákonný text uvedený v § 4 ods. 5 a 6, § 8 ods. 1 a 4 a § 32 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z. a s poukazom na ne vyslovil právny názor, že porušenie povinnosti žalobcu spočíva v tom, že kópie originálnych dokladov vyhotovené žalobcom neboli ním náležite označené ako kópie.

Následne krajský súd potom označil žalobu za nedôvodnú, jeho argumenty a poukazy na trestno-právny charakter administratívnej sankcie v tomto prípade za právne irelevantné, pretože porušenie právnej povinnosti bolo jednoznačne preukázané.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 10.12.2008 (č. 1. 35) žalobca napadol rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu. Predovšetkým zdôraznil to, že krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol novú skutočnosť, v čom malo spočívať porušenie právnej povinnosti žalobcom – a to tým, že neboli označené kópie pokladničných dokladov, pričom však neuvádza, aké konkrétne ustanovenie takúto povinnosť žalobcovi ustanovuje. Takýmto postupom súdu podľa žalobcu došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a tým k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Naopak žalobca zotrval na svojom tvrdení, že platná právna úprava mu umožňuje vydávať neobmedzené množstvo kópií, pričom žiadne právne ustanovenie neurčuje označiť takýto doklad ako kópia. S poukazom na ustanovenie čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. nemá žalobca ako daňový subjekt obmedzenie vydávať ľubovoľný počet kópií, pričom nemá žiadnu povinnosť doklad ako kópiu označiť.

Takisto žalobca poukázal na to, že pokiaľ kópie daňových dokladov zneužili iné daňové subjekty, potom tieto daňové subjekty porušili svoje povinnosti vyplývajúce z príslušných právnych predpisov a tieto daňové subjekty môžu byť sankčne postihnuté. Žalobca však v svojom odvolaní vyjadril nesúhlas, aby deliktuálna zodpovednosť iných subjektov bola takto prenesená na neho. Proti tejto argumentácii označil napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný z nedostatku dôvodov.

Ďalej žalobca namietal, že krajský súd sa taktiež nezaoberal jeho námietkou o nerešpektovaní základných zásad pre uloženie administratívnej sankcie, najmä s prihliadnutím na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Janošević versus Švédsko č. 34619/97 zo dňa 23.07.2002).

Záverom žalobca požiadal odvolací súd, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č.k. I/221/5244-26576/2008/990311-r zo dňa 14. marca 2008 a rozhodnutie Daňového úradu Lučenec č.k. 664/230/70297/07/Dud3 zo 14. novembra 2007

zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie spolu s uložením povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania.

Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 09.01.2009 (č. 1. 41) vyplýva, že podané odvolanie neobsahuje opodstatnené námietky a žalovaný sa stotožňuje s právnym posúdením veci v rozsudku krajského súdu.

Záverom žalovaný vyjadril súhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 250g ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že odvolanie pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto podľa § 220 v spoj. s § 250ja ods. 3 záver O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či žalobca má **zakázané** vyhotoviť popri originálu daňového dokladu aj ľubovoľné množstvo jeho kópií tak, ako to tvrdí žalovaný spolu so správcom dane, a na základe porušenia tohto zákazu mu bola riadne uložená správcom dane sankcia.

Pri hľadaní odpovede na takto položenú otázku Najvyšší súd vychádzal z príslušných ust. zák. č. 431/2002 Z.z.

Predovšetkým žalovaný pri svojom odôvodnení porušenia povinnosti nevystavovať mnohonásobný počet kópií daňového dokladu vychádzal z ust. § 4 ods. 5 a 6, § 8 ods. 4 a 5, § 10 ods. 2 a § 32 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z., pričom dospel k záveru, že žalobca vystavoval kópie účtovných dokladov, ktoré, hoci informovali o vzniku účtovného prípadu, ktorý nebol

preukázateľný a ďalej nie je možné z neho zistiť, koľkokrát v skutočnosti vznikol účtovný prípad, pretože na dokladoch je rovnaký obsah, ktorý preukazuje rovnakú skutočnosť. V skutočnosti vznikol náklad len jednému odberateľovi a iba tento náklad je podľa žalovaného predmetom účtovníctva.

Podľa § 4 ods. 5 zák. č. 431/2002 Z.z. účtovná jednotka je povinná viesť účtovníctvo ako sústavu účtovných záznamov podľa § 31 ods. 2. Účtovným záznamom sa rozumie údaj, ktorý je nositeľom informácie týkajúcej sa predmetu účtovníctva alebo spôsobu jeho vedenia. Každú informáciu týkajúcu sa predmetu účtovníctva alebo spôsobu jeho vedenia je účtovná jednotka povinná zaznamenávať len účtovnými záznamami.

Podľa § 4 ods. 6 zák. č. 431/2002 Z.z. účtovnými záznamami sú najmä účtovné doklady, účtovné zápisy, účtovné knihy, odpisový plán, inventúrne súpisy, účtový rozvrh, účtovná závierka a výročná správa. Jednotlivé účtovné záznamy sa môžu zoskupovať do účtovných záznamov obsahujúcich súhrnnú informáciu (ďalej len "súhrnné účtovné záznamy"). Účtovná jednotka je povinná účtovné záznamy viesť v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

Podľa § 8 ods. 4 zák. č. 431/2002 Z.z. účtovníctvo účtovnej jednotky je preukázateľné, ak všetky účtovné záznamy sú preukázateľné (§ 32) a účtovná jednotka vykonala inventarizáciu.

Podľa § 8 ods. 5 zák. č. 431/2002 Z.z. účtovníctvo účtovnej jednotky je zrozumiteľné, ak umožňuje podľa § 4 ods. 7 jednotlivo aj v súvislostiach spoľahlivo a jednoznačne určiť obsah účtovných prípadov v nadväznosti na použité účtovné zásady a účtovné metódy (§ 4 ods. 2) a obsah účtovných záznamov v nadväznosti na použité formy účtovných záznamov (§ 31 ods. 2).

Podľa § 10 ods. 2 zák. č. 431/2002 Z.z. účtovná jednotka je povinná vyhotoviť účtovný doklad bez zbytočného odkladu po zistení skutočnosti, ktorá sa ním preukazuje, a to tak, aby bolo možno určiť obsah každého jednotlivého účtovného prípadu spôsobom podľa § 8 ods. 5.

Na základe uvedených ustanovení krajský súd spolu so žalovaným dospel k záveru, že žalobca porušil svoju právnu povinnosť. Krajský súd navyše dospel k ďalšiemu záveru,

že porušenie povinnosti kladené daňovými orgánmi za vinu spočíva v tom, že kópie originálnych dokladov vydané žalobcom neboli náležite označené ako kópie.

Podľa § 157 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. v odôvodnení rozsudku správny súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V správnom súdnictve súd podrobuje prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu vo všetkých jeho častiach, tzn. nielen zákonnosť výrokovej časti rozhodnutia ale aj dôvodov, na základe právne posúdil vec. Ak sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia stotožní a žalobu zamietne, potom tieto dôvody správneho orgánu pre správny súd vytvárajú minimálny právny základ na presvedčivé odôvodnenie, a s ich využitím jasne a zrozumiteľne správny súd opíše a presvedčivo objasní, v čom sú závery napadnutého rozhodnutia správne a v čom protikladné argumenty protistrany boli mylné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd na str. 2 odôvodnenia najskôr zrekapituloval závery žalovaného, potom citoval texty ust. § 6 , § 8 a § 32 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z. a na záver vyslovil bez bližšieho logického odôvodnenia záver, že porušenie povinnosti žalobcu spočíva v tom, že kópie originálnych dokladov vydané žalobcom neboli náležite označené ako kópie.

Takýto prístup krajského súdu nie je v súlade s príkazom na presvedčivé odôvodnenie obsiahnutým v cit. ust. § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko neponúka žiadne argumenty účastníkom, aby zistili dôvody, prečo ich argumenty, ktoré vytvárajú výkladový rámec pre aplikáciu sporných ust. § 6 , § 8 a § 32 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z. neboli presvedčivé a správne. Na základe uvedeného sa Najvyšší súd stotožnil s námietkou žalobcu, že odôvodnenie krajského súdu nevychádza z argumentov žalovaného a následne musel rozsudok krajského súdu zmeniť.

Podľa § 220 v spoj. s § 250ja ods. 3 posledná veta O.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Na základe uvedeného ustanovenia je povinnosťou odvolacieho správneho súdu po rozhodnutí o zmene rozsudku krajského súdu vykonať prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu v medziach odvolacích dôvodov.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného k námietke žalobcu, že mu žiadny právny predpis nezakazuje vydávať kópie dokladov z elektronickej registračnej pokladnice, vyplýva, že

- *žalobca vystavil účtovné doklady (kópie, ktoré informovali o vzniku účtovného prípadu, na základe ktorého, hoci neboli odberateľmi, si uplatnili náklad ako predmet účtovníctva,*
- *doklady o nákupe PHM nie sú preukazné v zmysle § 8 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z., nakoľko boli vystavované aj v prípadoch, kedy nenastali skutočnosti, ktoré sú predmetom účtovníctva,*
- *z vystavených dokladov nie je možné určiť jednotlivu ani v súvislostiach obsah účtovných prípadov.*

Takéto závery sú však založené na nesprávnom právnom výklade príslušných právnych noriem spôsobom, ktorý nevyhovuje príkazu legality adresovanému prostredníctvom § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 zb. o správe daní a poplatkov správcom dane.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie, ak rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Na základe súdnej judikatúry ustálenej v správnom súdnictve nezákonné rozhodnutie správneho orgánu je rozhodnutie, ktoré vychádza zo správnych skutkových zistení, avšak tieto zistenia boli priradené (subsumované) k

- nesprávnemu právnemu predpisu,
- správne právnemu predpisu avšak nesprávnemu ustanoveniu,
- správne ustanovenie s následným vadným výkladom pri jeho aplikácii.

V danom prípade odvolací súd konštatoval, že pri aplikácii ust. § 4 ods. 5, § 8 ods. 1 a § 10 ods. 2 zák. č. 431/2002 Z.z. došlo k ich nesprávnemu právnemu výkladu.

Na základe uvedeného Najvyšší súd konštatuje, že právny záver prezentovaný žalovaným nemá oporu v hore uvedených ustanoveniach na základe týchto argumentov.

Predovšetkým Najvyšší súd musí zdôrazniť, že doklad vydaný z elektronickej registračnej pokladnice nespĺňa náležitosti účtovného dokladu v zmysle § 10 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z., lebo tento doklad neobsahuje uvedenie druhého účastníka účtovného prípadu, čo je v zmysle odseku 1 písm. b/ cit. ustanovenia povinnou náležitosťou účtovného dokladu. Iba tú písomnosť je možné označiť za účtovný doklad, ak sa na ňu vzťahuje hore uvedené ust. § 10 ods. 2 zák. č. 431/2002 Z.z. v celosti. Pritom nie je pre túto vec relevantné, že doklad vydaný elektronickej registračnou pokladnicou zákon označuje za daňový doklad.

Potom sa však na doklad vydaný elektronickej registračnou pokladnicou nemôže vzťahovať ust. § 10 ods. 2 zák. č. 431/2002 Z.z. a právne závery žalovaného nemajú oporu v zistenom skutkovom stave. Avšak žalovaný pri odôvodnení svojho záveru o porušení účtovných predpisov z aplikácie uvedenej právnej normy na tento prípade primárne vychádzal. Potom, ak žalovaný aplikáciou ustanovení § 4 ods. 5, § 8 ods. 1, 4 a 5, § 10 ods. 2 a § 32 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z. dospel k právnemu záveru, že žalobca ako daňový subjekt pri vedení účtovníctva porušil ust. § 8 ods. 1 zák. č. 431/2002 Z.z., tak žalovaný nesprávne právne posúdil vec, a to konkrétne v objektívnej stránke tvrdého daňového deliktu. Potom takýto postup vytykajúci žalobcovi, že mnohopočetne vydával doklady zo svojej registračnej pokladnice, čím umožnil iným daňovým subjektom si na základe týchto dokladov vykazovať náklady v prípadoch, kedy im reálne nevznikli, je, ako sa správne bránil žalobca, v rozpore so zásadou „iura mere facultatis“ zakotvenou v čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

S prihliadnutím na čl. 59 Ústavy Slovenskej republiky a zásady správneho trestania (najmä relevantné odporúčanie Rady Európy) pre Najvyšší súd vyplýva záver, že verejný záujem na riadnom výbere daní a poplatkov vrátane daňových sankcií je opodstatnený len vtedy, ak má legálny základ. Inak je nutné každý úkon správy daní a poplatkov vyhodnotiť ako nezákonný zásah do oprávnenia jednotlivcov konať všetko, čo im zákon nezakazuje. Za danej situácie sa preto Najvyšší súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, že mu žiadny právny predpis výslovne nezakazuje vydávať doklady z elektronickej registračnej pokladnice vo vyššom počte.

Nakoľko Najvyšší súd zrušil napadnuté rozhodnutie o uložení daňovej sankcie z titulku nepreukázania viny žalobcu za jeho konanie, potom sa nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu, najmä k závažnosti judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (žalobcom citovaný prípad *Janošević v. Švédsko*).

Vzhľadom na hore uvedené skutkové zistenia a právne závery ako aj na námietky žalobcu, Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246 c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi, ktorý včas postupom podľa § 151 O.s.p. podá návrh na priznanie náhrady trov konania, vznikne právo na ich priznanie.

Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 11. januára 2010 v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčíslil a Najvyšší súd uznal :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúpenia	1 úkon práv. pomoci	48,63 €
1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		6,31 €
1.1.2. porada s klientom	..... 1 úkon práv. pomoci	48,63 €
1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		6,31 €
1.1.3. podanie žaloby	..... 1 úkon práv. pomoci	48,63 €
1.1.3.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		6,31 €
1.1.4. podanie žaloby	..... 1 úkon práv. pomoci	48,63 €
1.1.4.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		6,31 €

1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.2.1. podanie odvolania	..... 1 úkon práv. pomoci	48,63 €
1.2.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		6,31 €
1.2.2. pojednávanie 12.01.2010	..... 1 úkon práv. pomoci	55,49 €
1.2.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		7,21 €

2. z náhrady súdneho poplatku		995,81 €
3. z náhrady preukázaného cestovného	.....2010 v sume	44,69 €
4. z náhrady straty času	.....2010 - 10 x ½ hod. a : € 10,52	105,20 €
5. z náhrady dane z pridanej hodnoty		41,75 + 22,35 €

tzn. v celkovej sume **1.547,20 €**

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie údaje o platobnom mieste sú obsiahnuté v liste žalobcu, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 250ja ods. 6 O.s.p.).

V Bratislave 12. januára 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová